

гаме знанието си. Всѣка вечеръ човѣкъ отива въ онзи свѣтъ, сутринъ се връща оттамъ, и въпрѣки това отрича неговото съществуване. Защо го отрича?

„Отецъ ти, Който види въ тайно, ще ти въздаде на яве.“ Значи, всѣки трѣбва да отиде при Отца си, Който вижда въ тайно. И като изпълни Неговата воля на земята, Той ще му въздаде на яве. Въ какво седи Неговото въздаване? Който върши волята Божия, той ще бжде здравъ, умътъ му ще бжде на мѣсто, хората ще го обичатъ. Не върши ли волята Божия, ще дойдатъ за него кармически, икономически, лоши условия и т. н. Като не знаятъ причината за всичко това, хората се оправдаватъ съ лошитѣ условия на живота, съ лошо наследство и т. н. Всичко лошо може да се измѣни, при условие човѣкъ да върши волята на Отца си и да Го слуша. Ако слушате Отца си, Който вижда въ тайно и въздава на яве, всичко ще се превърне за добро.

Съвременнитѣ религиозни вѣрватъ, че като умратъ, това ще отидатъ на онзи свѣтъ да видятъ, какво става тамъ. Чудна философия! Да чакатъ да умратъ, да ги погребватъ, да ги опѣватъ, да имъ носятъ жито на гробищата, и следъ това да се надѣватъ да отидатъ въ онзи свѣтъ да проверятъ истината. Тежко на онзи, на когото жито трѣбва да носятъ на гроба! Остане ли да очаквате на хората, вашата работа е свършена. Вие ще гладувате тамъ, ще страдате, главата ви ще види и ще пати. Ще кажете, че искате да знаете истината. Коя истина искате да знаете? Има два вида истина: истина на лъжата и абсолютна истина. Понѣкога и като лъже, човѣкъ пакъ говори истината.

Въ времето на единъ отъ турскитѣ султани живѣлъ единъ прочутъ мукалитинъ, който могълъ да стѣкмява различни лъжи, но така майсторски, че всѣки вѣрвалъ въ лъжитѣ му. Единъ день султанътъ го извикалъ при себе си и му казалъ: Кажи една лъжа! — Не мога, зарекълъ съмъ се вече никога да не говоря лъжи. Като се разговаряли върху различни въпроси, мукалито̀нътъ се обърналъ къмъ султана съ думитѣ: Султанъ ефенди, имамъ една голѣма молба къмъ Васъ. Вчера баща ми се помина, трѣбватъ ми 500 лири за погребение. — Ще ги върнешъ ли? — Непременно ще ги върна. Сега нѣмамъ петъ пари въ джоба си да изпълня последния дългъ къмъ баща си. Султанътъ го съжалилъ и заповѣдалъ на секретаря си да му даде 500 лири. Като взелъ паритѣ, мукалитинътъ казалъ на султана: Много благодаря